

O perspectiva picanta, dar semnificativa asupra Revoluției Franceze se deschide dacă arunci un ochi pe biografiile și bibliografiile catorva dintre cei mai importanți protagoniști politici sau intelectuali ai epocii. De la bun început ești izbit de conexiunile coplesitoare dintre acțiunea revoluționară, pe de o parte, și producția pornografică. Răsturnarea monarhiei și a bisericii pare că a fost inextricabil legată de inversarea completă a valorilor și a ordinii naturale, astfel încât eliminarea regelui și a preoților a fost doar o bornă, relevantă ce-i drept, în drumul spre un iad senzualist (paradis terestru, în terminologia revoluționarilor).

Contele de Mirabeau, în pofida sangelui albastru, s-a datuit cu totul schimbării de regim politic și a fost liderul primelor evenimente, fiind și autorul conceptelor de “mare revoluție” și “revoluție a minții”. În prima parte a vieții, înainte de a ajunge faimos, a fost internat pentru răzvrătire și rapire. În castelul de la Vincennes, unde a ispășit pedeapsa, și-a dedicat timpul unor epistole licentioase către iubita sa “Sophie”, și scrierii a două romane obscene, “Erotica biblion” și “Ma conversion”. Tot aici l-a cunoscut și pe Marchizul De Sade, în a cărui “Filozofia în budoar” se simte, conform unor interpreți, influența romanului lui Mirabeau “[Le Rideau levé ou l’éducation de Laure](#)”. În viața reală, cei doi s-au detestat cu intensitate.

Louis Antoine de Saint Just, supranumit “Îngerul Mortii”, a reprezentat perfect tipul revoluționarului eliberat cvasi complet de trasături personale. “Voi vorbi în numele tuturor oamenilor, tuturor religiilor, tuturor legilor, ca și cum eu nu aș avea niciuna.....Ma distantez de orice lucru pentru a mă putea atașa de orice”, declară el într-un pasaj cu reminiscențe rousseauiste. În pofida efortului său, Saint Just s-a atașat de literatura de proastă calitate, în

special cea pornografica. Si, ca urmare, a scris un roman, "Organt", in care atacurile la adresa monarhiei, Bisericii si aristocratiei sunt condimentate cu episoade indecente. Intr-o alta lucrare a sa, elaborata in cea mai buna traditie a relativismului pe care il imbratisea, de altfel, explicit, personajul principal afirma ca "vrea sa traiasca in felul sau, sa dispretuiasca, sa flateze, sa vorbeasca, sa taca, sa rada, sa iubeasca, sa urasca!".

Restif de la Bretonne este mai cunoscut astazi in special ca urmare a cartii lui Mario Vargas Llosa, "Caietele lui Don Rigoberto". Insa principala mostenire lasata lumii de catre autorul francez consta in cuvantul "comunism", in acceptiunea sa curenta, si intr-o pledoarie constanta pentru un astfel de sistem, pe care il credea viabil, printre altele, cu ajutorul unor vizite interplanetare. Locul experimentului comunist avea sa fie, nu se putea altfel, planeta Venus, ca urmare a simbolismului erotic. Pe langa implicarea sa in revolutia egalitarista, Restif de la Bretonne s-a remarcat si prin publicatiile sale impudice, precum "Anti-Justine", un roman scris ca replica la mult mai faimosul "Justine" al Divinului Marchiz.

Sylvain Marechal, autointitulat L'HSD (l'homme sans Dieu – omul fara Dumnezeu) nu s-a distins in evenimentele politice ale Revolutiei, insa s-a implicat din plin in dezbaterile de idei foarte la moda. Iar optiunea sa a fost pentru o versiune de comunism utopic si pentru poeme erotice, scrise sub pseudonimul "Pastorul Sylvain". A planuit o lovitura de stat alaturi de Conspiratia Egalilor si si-a dorit ca Revolutia Franceza sa fie doar un preludiv pentru o revolutie comunista generala, ultima din istoria omenirii:

"Totul s-a schimbat in lumea materiala; totul trebuie sa se schimbe in lumea politica si in cea morala. Jumatate din revolutia lumii este facuta, cealalta jumatate asteapta sa fie infaptuita". Desi pare destul de sigur ca el este autorul "Manifestului Egalilor", politia nu i-a facut mari probleme. A ridiculizat constant Biserica si aristocratia, iar printre contributiile sale revolutionare poate fi amintita ideea unui nou calendar.

Pierre Choderlos de Laclos isi datoreaza faima astazi, in buna masura, datorita unor ecranizari hollywoodiene dupa romanul sau erotic "Legaturi periculoase", desi cartea a fost un bestseller inca de la lansare, in anul 1782. Pe langa literatura licentioasa, de Laclos a dovedit si virtuti organizatorice, ce au jucat un rol in victoria armatei franceze in Batalia de la Valmy, conform unor interpreti. A fost secretarul lui Philip D'Orleans, varul regelui, cel care si-a schimbat numele in Philip Egalite, pentru a fi in ton cu vremurile. Ambii erau protagonisti ai cafenelelor din Palais Royal, acolo unde au inflorit, alaturi de pasiuni revolutionare, si pasiuni sexuale. Potrivit lui James Billington, una dintre publicatiile aparute acolo se intitula "Bordelul National aflat sub patronajul Reginei, pentru uzul confederatilor Provinciali" si imбина vulgaritatile cu politica.

Insa orice trecere in revista a revolutionarilor pornografici ar fi incompleta fara mentionarea Marchizului de Sade, bun prieten cu de Laclos. In aprilie 1783, nobilul degenerat a fost numit judecator, prilej de uimire chiar si pentru el: "Nu o sa ghicesti niciodata...Sunt judecator, da, judecator" ii scria unui amic. Totusi, marchizul nu a rezistat prea mult in functie, deoarece a refuzat sa puna in executare "o decizie oribila, inumana", dupa cum a calificat-o chiar el, pe care istoricii o intuiesc a fi distrugerea provinciei Vendee sau transferul Mariei Antoaneta mai aproape de esafod. Dar contributia sa infamanta la Revolutie a survenit pe taramul ideilor, acolo unde a dat viata tuturor aberatiilor sexuale posibile si imposibile. Mai mult, el a surprins perfect inversarea ordinii naturale presupusa de antropologia moderna: "Starea omului moral este una de liniste si pace; starea unui om imoral este una de agitatie continua". O afirmatie la care ar putea subscrie si Fericitul Augustin, dupa cum remarca E. Michael Jones in "Libido Dominandi". Insa, scopul lui de Sade nu il reprezenta afirmarea scalei de valori traditionale, ci rasturnarea ei cu susul in jos. Astfel, "nelinistea il impinge si il identifica pe revolutionar cu insurectia necesara in care republicanul trebuie sa mentina guvernul din care face parte".

Doar pentru a adauga o tusa de negru in tabloul de mai sus, merita amintit ca majoritatea personajelor de mai sus faceau parte din diverse organizatii oculte, potrivit aceluiasi Billington. {jcomments on}